

Net uit (week 24)

Ellis Post Uiterweer, Marijke Versluys en Els Franci vertellen deze week over boeken die recent in hun vertaling in de boekwinkel zijn terechtgekomen.

Meg Cabot, *Prinsessen houden van roze*, het vijfde deel uit de serie *Dagboek van een prinses*, in de vertaling van **Ellis Post Uiterweer** verschenen bij [Arena](#). (Oorspronkelijke titel: *Princess in Pink*).

Prinses Mia van Genovia maakt zich erg druk om het eindexamenbal, want haar vriendje Michael Moscovitz vraagt haar daar maar niet voor, en als brugklasser kan ze alleen naar het bal als ze daarvoor wordt gevraagd door iemand uit de eindexamenklas. En als ze zelf in de eindexamenklas zit, is Michael allang van school. Bovendien, als je niets van wiskunde bakt, hoe moet je dan ooit in de eindexamenklas komen? En dan zijn er nog de zorgen om haar zwangere moeder. Niet dat de zwangerschap niet voorspoedig verloopt, maar waarom moet haar moeder overal rondbazuinen dat ze blaasproblemen heeft? Mia heeft dus heel wat aan haar hoofd.

Een enkele keer raak je als vertaler helemaal verknocht aan een personage uit een boek. Zo ben ik dol op prinses Mia geworden. Het doet me dan ook veel verdriet dat Walt Disney een akelig, zoetsappig wezen van deze pittige dame heeft gemaakt in *The Princess Diaries*. En niet alleen van haar, maar ook van de andere smaakmaker in deze serie, Mia's grootmoeder, de prinses-douairière van Genovia, die sidecars drinkt, foute vrienden heeft en kettingrookt – ook waar dat niet mag. De rol van Grandmère, die nog met Hitler heeft theegedronken, wordt vertolkt door de lievige Julie Andrews! Zelf vindt Mia deze film ook een blamage; in het vierde deel van de serie, *Prinsessenlessen*, spuit ze er uitgebreid haar gal over. Zij weet immers het beste dat er van de films niets klopt.

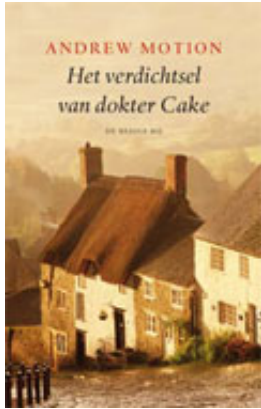
Anders dan de titel doet denken, zijn de boeken uit deze serie niet zoetsappig. Er wordt met van alles en nog wat de draak gestoken, vaak over de hoofden van de lezeresjes heen. Het zijn ondanks Mia's leed heel vrolijke boeken. Zo vrolijk, dat je er onder het vertalen zelf heel opgewekt van wordt. En dat geldt niet alleen voor de boeken over Mia, maar ook voor het andere werk van

Boekvertalers

Over het vak, de vertaler, de wereld en het boek

<http://www.boekvertalers.nl>

Meg Cabot. Ik zou er dan ook graag het alleenrecht op hebben. Maar een ander moet je ook wat gunnen. Zie ook de [officiële website](#) van Meg Cabot.

Andrew Motion, *Het verdichtsel van dokter Cake*, in de vertaling van **Marijke Versluys** verschenen bij De Bezige Bij. (Oorspronkelijke titel: *The Invention of Dr Cake*)

De Britse *poet laureate* heeft diverse dichtersbiografieën op zijn naam staan, namelijk van Philip Larkin, Keats en Wainwright. Laatstgenoemde, over wie vrij weinig bekend was, bracht hem ertoe het verhaal zelf aan te vullen; in *Het verdichtsel van dokter Cake* worden feit en fictie nog hechter verweven en zet Motion zijn spel met het begrip biografie voort, waardoor eigenlijk een kleine roman is ontstaan: een trompe-l'oeil in proza, zoals een criticus het noemde.

Het grootste deel van het verhaal is gewijd aan de herinneringen (bezorgd door Motion) van plattelandsarts William Tabor – die twee dichtbundels zou hebben gepubliceerd, een à la Wordsworth, een à la Keats – en aan diens ontmoetingen met de dokter Cake uit de titel. Tijdens een van de ontmoetingen komen de poëziefhebbers te spreken over John Keats en over wat er van hem geworden zou zijn als hij niet aan tuberculose was bezweken. Geleidelijk krijgt dat gesprek het karakter van een biecht: Cake, al ernstig ziek, had kennelijk een geheim dat hij én wilde koesteren én wilde prijsgeven. Hoewel Tabor het sterke vermoeden heeft dat hij tegenover Keats zelf zit, komt het echter niet tot een bekentenis.

Motion grijpt dit gegeven aan om te filosoferen over literatuur, literatuurkritiek, reputatie en de plicht om door te leven wanneer de inspiratie dooft. De vertaling was in zoverre lastig dat de voorbeeldige, formele en soms licht archaïserende stijl met zorg moest worden overgebracht.

Boekvertalers

Over het vak, de vertaler, de wereld en het boek

<http://www.boekvertalers.nl>

Rachel Black en Louise Scull, *Je leven zonder kinderen*, in de vertaling van **Els Franci** verschenen bij uitgeverij De Kern. (Oorspronkelijke titel: *Beyond Childlessness*)

Non-fictie. Een boek door en voor vrouwen die ongewild kinderloos zijn. De auteurs laten vrouwen vertellen over hun ervaringen, hun beslissingen, hun dilemma's en teleurstellingen, en geven praktische tips hoe daarmee om te gaan.

Over de letterlijk opgenomen gesprekken met de vrouwen heb ik eerder in dit weblog een stukje geschreven met de titel ['Britse emoties...'](#) Zie ook de [website over het boek](#).